Benke László

Kezemben nyírág söprűvel

Őszi kertemben kezemben nyírág söprűvel
állok az elmúlás előtt, nélküled.
Üres széked fenyőfám törzsének döntve
téged idéz, baráti társaságunkban.
Ülve alszol előttünk, részeg lélekfájdalomban.
Félig főtt ebéded eszegetjük,
engem szégyen fojtogat,
hogy nyilvánossá tetted magad,
szegény beteg szerelmesem,
megszégyenülve süllyedek.
Hogyan tudtad váratlanul
eltüntetni előlünk jobbik éned,
s elrejteni magadba hirtelen
az előled eldugott üveg italt?
Közénk ülve, ahogy fénysugárba emelted
szánalmas arcodat, kit büntettél meg?

„Látjátok, égek szívemtől bokámig,
bűnösök vagyunk mindannyian, mi részegek,
nem kapunk munkát, legfeljebb megalázót,
nem emlékszünk biztató magunkra,
fogytán kevés erőnk, reményünk sincs,
már nem akarunk dolgozni sem.
Szeretett hazánkban sekrestyés fiammal
10 millió magyar közt 1 millió alkoholista,
elboldogtalanítunk mi 1 másik milliót.”

Kicsit még ébren voltál, de már aludtál is
nyári asztalunknál, mint akit leütöttek.
Sértett rózsáink romló illatában

lepledbe burkolózva mennyi sebzett nyarunk
gyűrődött, rongyolódott el glóriás körünkben.
Hogyan is lehettünk volna fölemelők?
Angyalok s ördögök táncoltak veled,
nekünk pedig hallgatag józanságunk fájt.
Azóta Isten bocsánatára várok éjjelente
holdsugárral átvilágított fenyőim alá
képzelem magunkat, de hiába
szakad meg érted a szívem,
gyenge és öreg vagyok már, Uram,
amilyen a te lányod és a te akaratod.

Éva-arcod olvadó viaszgyertya, szétfolyt
rajtad születésed óta apád öröksége,
lecsorgó szenvedés beesett szemed alatt.
Mutattad, hogy a régi Lenin körúton, a New York
palotával szemben, beljebb egy kicsit,
a te öreged abba a kocsmába járt.
Könnycsatornáid a vendégek lehajtott arcán
szivárogták tovább öröklött bánatod,
dús ajkadon a vendégfogadó ritka rúzs
elmaszatolódott, alvadt vérszínű,
csókos leheleted másnapossá poshadt.

Bennem akkor fáradt el a megalázott szerelem
végképp, hogy holnap már nem bírom tovább.
Azóta nyár után itt a második ősz, nyírág
söprűvel terelgetem a leveleket, télen érintetlen
hagyom majd a szűz havat, lepje be emlékeinket.